

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **WS International a.s.**, se sídlem Hodonín, Perunská 2, zastoupeného JUDr. Petrem Dítě, MBA, advokátem v Olomouci, Horní nám. 19, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti:** 1) Gastrolux GmbH, se sídlem Wiesbaden, Max Plank Ring 33, SRN, 2) H. S., oba zastoupeni JUDr. Karlem Čermákem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 Ca 325/2008 – 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora označený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 4. 2006, č. j. O-112216. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele podaný proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 4. 2005, č. j. 36449/2004, o prohlášení ochranné známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách.

II. Obsah kasační stížnosti

[2.] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení, neboť skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech.

[3.] Argumentuje tím, že dne 25. 2. 1998 byla do rejstříku ochranných známek zapsána slovní ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“, přihlášená dne 18. 6. 1996 pro třídu 3, 7, 8, 9, 10, 11 a 21 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957. Žalovaný prý pochybil tím, že aplikoval zákon č. 441/2003 Sb. A nikoliv zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, který byl účinný v době zápisu do rejstříku. V řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou proto bylo třeba s ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. postupovat výlučně dle zákona č. 137/1995 Sb. V tomto směru odkazuje stěžovatel i na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2007.

[4.] Stěžovatel tvrdí, že výklad ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., který zaujal v napadeném rozsudku městský soud, odporuje ustálenému výkladu Nejvyššího správního soudu a vyvolává tzv. pravou retroaktivitu. Zejména prý městský soud nevysvětlil, z jakého důvodu vykládá předmětné ustanovení rozdílně ve vztahu k řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou dle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., když ze zákona nic takového neplyne. Stěžovatel uzavírá, že městský soud sice správně aplikoval zákon č. 441/2003 Sb., tj. zákon účinný v době podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, nicméně chybně vyložil přechodná ustanovení, v tomto zákoně obsažená. Zákon č. 137/1995 Sb. přitom důvod zápisné nezpůsobilosti, kterého se domáhají osoby zúčastněné na řízení, neobsahoval.

[5.] Další námitkou stěžovatel poukazuje na skutečnost, že mezinárodní slovní ochranná známka Gastrolux sice byla pro H. S. zapsána dne 11. 4. 1983, avšak k rozšíření její platnosti pro Českou republiku došlo teprve 11. 8. 2003, tj. více než 5 let po zápisu známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ pro stěžovatele. Tuto ochrannou známku proto nelze vůči stěžovateli namítat, jak chybně učinil městský soud.

[6.] Stěžovatel nesouhlasí rovněž s tím, že žalovaný a městský soud posuzovali příliš úzce otázku dobré víry, když závěr o její neexistenci spojili toliko s vědomím stěžovatele o registraci mezinárodní ochranné známky „GASTROLUX“. To údajně nepostačuje, jelikož podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. může ochrannou známku

z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Z toho stěžovatel dovozuje nutnost určité újmy na straně navrhovatele. Po zápisu ochranné známky je však nutno vycházet z presumpce dobré víry na straně přihlašovatele, neboť opačný přístup by vedl k narušení právní jistoty. Proto musí třetí osoba nedostatek dobré víry přihlašovatele prokázat. Rovněž v tomto bodu stěžovatel poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutno se zabývat tím, (1.) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem vědět měl o existenci ochranné známky namítatele, (2.) zda přihlášením ochranné známky došlo k poškození namítatele a (3.) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Těmito premisami se prý však žalovaný ani městský soud neřídili, když pouze konstatovali, že osoby zúčastněné na řízení dodávaly své zboží pod označením Gastrolux v 80. letech rakouské společnosti WS Teleshop International Handels GmbH, která má shodné akcionáře jako stěžovatel. Veškeré další skutečnosti uváděné osobami zúčastněnými na řízení, zejména podání žaloby na ochranu proti nekalé soutěži na společnost Eurofit Trading, a. s. na přelomu let 2003 a 2004, jsou irelevantní, jelikož k nim došlo až po podání přihlášky ochranné známky. Stěžovatel tvrdí, že v řízení byla prokázána toliko znalost společnosti WS Teleshop International Handels GmbH o obchodní značce Gastrolux; nanejvýše pak to, že tuto informaci měli akcionáři stěžovatele a potažmo i stěžovatel.

[7.] Stěžovatel uvádí, že k podání návrhu přihlášky předmětné ochranné známky přistoupil proto, že se předpokládalo opětovné navázání spolupráce mezi rakouskou společností WS Teleshop International Handels GmbH (potažmo stěžovatelem) a panem H. S. a Schäfer OHG, k čemuž ostatně také došlo. Na základě uzavřené smlouvy došlo ke svěření výlučné distribuce kuchyňského nádobí značky Gastrolux ve vymezené oblasti (včetně ČR) společnosti WS Teleshop International Handels GmbH, přičemž v České republice tuto distribuci zajišťoval právě stěžovatel. Je tak zřejmé, že v 90. letech považovaly osoby zúčastněné na řízení tyto trhy za vedlejší a méně zajímavé, dodávaly zde zboží II. jakosti a nepokládaly za potřebné ani chránit předmětnou ochrannou známku. K žádosti o rozšíření mezinárodní ochranné známky GASTROLUX č. 476031 pro další země včetně České republiky došlo teprve v roce 2003, tj. 5 let po zápisu české národní ochranné známky. Jestliže za této situace podal stěžovatel přihlášku předmětné ochranné známky, postupoval v dobré víře a se souhlasem osob zúčastněných na řízení. Po celou dobu bylo pod tímto označením distribuováno výhradně jejich zboží a je proto vyloučeno, aby jim vznikla jakákoliv škoda. Naopak, ekonomicky z této situace těžily.

[8.] Nelze klást stěžovateli k tíži, pokud počátkem roku 2004 podal žalobu na společnost Eurofit, a. s., která se stala od roku 2004 novým distributorem kuchyňského nádobí zn. Gastrolux v České republice. Stěžovatel prý totiž neměl žádnou informaci o tom, že tato společnost je v jakémkoliv vztahu k osobám zúčastněným na řízení a domníval se proto, že dochází k porušení práv plynoucích z ochranné známky.

[9.] Stěžovatel konečně tvrdí, že nesouhlasí ani s prohlášením předmětné ochranné známky za neplatnou v celém rozsahu zboží a služeb, pro které byla zapsána. Německá národní ochranná známka č. 1017627 ve znění „GASTROLUX“ a mezinárodní ochranná známka č. R 476031 ve znění „GASTROLUX“ s právem přednosti v České republice ke dni 11. 8. 2003 jsou totiž zapsány pouze pro výrobky a služby „*litinové nádobí na vaření*“,

zejména pečící pánve, pekáče a hrnce, s výjimkou nádobí pro velkokapacitní kuchyně“, zařazené do 21. třídy. Ochranná známka stěžovatele však byla zapsána pro daleko širší seznam výrobků a služeb a pokud tedy mělo být návrhu osob zúčastněných na řízení vyhověno, tak pouze ve vztahu k 21. třídě.

[10.] Stěžovatel uzavírá, že žalovaný a městský soud zkoumali existenci dobré víry z pouze velmi úzkého hlediska a nezohlednili ostatní podmínky – poškození osob zúčastněných na řízení a možné ospravedlnění na straně stěžovatele. Rozhodně nebyly pečlivě a ve vzájemné spojitosti zkoumány předložené důkazy. V tom spatřuje stěžovatel důvody pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

III. Vyjádření účastníků řízení

III.1 Vyjádření žalovaného Úřadu průmyslového vlastnictví

[11.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že postupoval správně podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou totiž nebyl podán z důvodu, že by byla zapsána v rozporu se zákonem, nýbrž proto, že zasahovala do zákonem chráněných starších práv namítatele.

[12.] Není relevantní tvrzení stěžovatele, že k rozšíření ochranné známky „GASTROLUX“ pro Českou republiku došlo až v roce 2003. Existence této mezinárodní ochranné známky totiž nebyla namítána a z této skutečnosti plyne pouze to, že přihláška napadené ochranné známky nebyla v dobré víře.

[13.] Žalovaný nesouhlasí s tím, že by nebyla dostatečně zkoumána otázka dobré víry a odkazuje na obsah správního spisu a odůvodnění rozhodnutí o rozkladu.

[14.] K prohlášení neplatnosti předmětné ochranné známky v plném rozsahu, tj. nikoliv jen ve vztahu k třídě 21, žalovaný uvádí, že jiné řešení nebylo možné. K prohlášení neplatnosti totiž došlo z důvodu chybějící dobré víry a ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. nešlo použít.

[15.] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III.2 Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[16.] Osoby zúčastněné na řízení Gastrolux GmbH a H. S. ve společném vyjádření především uvádějí, že kasační stížnost je nepřipustná, jelikož ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vylučuje podat kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. V dané věci městský soud plně respektoval právní názor obsažený ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, vypořádal se se všemi žalobními body a za této situace by měla být kasační stížnost odmítnuta.

[17.] K obsahu kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení uvádějí, že přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. se týká pouze případů, kdy je návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podán z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, tzn. na základě ustanovení § 32 odst. 1 cit. zákona č. 441/2003 Sb. [absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, tzn. § 4, § 6; např. § 4 písm. m), kdy Úřad sám zjišťuje zlý úmysl na straně přihlašovatele] a nikoliv na základě ustanovení § 32 odst. 3 tohoto zákona [relativní důvody, tzn. § 7 cit. zákona; viz § 7 odst. 1 písm. k), kdy se zápisu označení podaného ve zlé víře může bránit přímo dotčená osoba].

[18.] Návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou byl v daném případě podán na základě ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441 /2003 Sb. a nikoliv na základě § 32 odst. 1. Proto žalovaný i městský soud správně a v souladu s přechodným ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. aplikovali současně platný zákon, neboť se drželi všeobecné zásady střetu mezi právními normami účinnými v různých časových obdobích, podle které se právní vztahy vzniklé před účinností nového právního předpisu řídí ode dne účinnosti nové právní úpravy právní úpravou novou a před účinností nové právní úpravy dřívější právní úpravou (srov. Viktor Knapp: Teorie práva, 1. vydání Praha C. H. Beck 1995, str. 161 a násl.). V legislativní praxi bývá tato zásada vyjádřena většinou tak, že vznik právního vztahu a nároky z něho vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy se posuzují podle dosavadní právní úpravy, avšak od okamžiku nabytí účinnosti nové právní úpravy se samotný právní vztah řídí právní úpravou novou.

[19.] Tzv. nepravá zpětná účinnost znamená, že platnost právních skutečností, vznik právních vztahů a jejich následky, k nimž došlo před účinností nové právní úpravy, se posoudí podle dosavadní právní úpravy, avšak trvá-li dříve vzniklý právní vztah i nadále, posoudí se ode dne účinnosti nové právní úpravy podle nové právní úpravy (V. Knapp, tamtéž, str. 207 a násl.). Podobné stanovisko jako právní teorie zastává též Ústavní soud ve své ustálené judikatuře. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 se mj. uvádí, že *„obecně v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita)“*.

[20.] Osoby na řízení zúčastněné dále konstatují, že princip ochrany nabytých práv má za cíl chránit pouze oprávněnou důvěru v právo. Ochranu si naopak nezaslouží neoprávněné spoléhání na právo především v situaci, kdy určitá osoba jedná na újmu právům a oprávněným zájmům jiné osoby, tzn. svým konáním porušuje tato subjektivní práva. Stěžovatel se nemůže dovolávat ochrany svých práv, která nenabyl v dobré víře.

[21.] I pokud by prý soud dospěl k závěru, že se přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. týká návrhů na prohlášení ochranné známky za neplatnou z relativních důvodů, tedy návrhů podaných na základě ustanovení § 32 odst. 3 cit. zákona, pak je nutno zdůraznit poslední větu, podle níž ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem. Argumentem a contrario totiž lze

dospět k závěru, že za neplatnou bude vždy prohlášena taková známka, která je s tímto současným zákonem v rozporu, což ochranná známka stěžovatele je. Proti přihlášce ochranné známky ve zlé víře se lze bránit kdykoliv, neboť by bylo určité proti úmyslu zákonodárce, kdyby bylo možné podat návrh na zneplatnění ochranné známky z důvodu zlé víry jen proti přihláškám podaným po 1. 4. 2004 a veškeré známky podané před tímto datem by zůstávaly v platnosti a měly ochranu jen proto, že starší zákon neobsahoval ustanovení o zlé víře.

[22.] K argumentu stěžovatele, že nelze mezinárodní známku vůči stěžovateli namítat, osoby na řízení zúčastněné uvádějí, že vlastnictví ochranné známky ve znění „GASTROLUX“ H. S. bylo použito pouze jako podpůrný argument k prokázání existence jejich starších práv k označení „GASTROLUX“, o nichž stěžovatel, jak bylo prokázáno, věděl a musel si jich být při podání přihlášky napadené ochranné známky vědom, což svědčí o jeho zlé víře.

[23.] K argumentu o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou pouze ohledně výrobků zapsaných ve třídě 21 osoby zúčastněné na řízení zdůrazňují, že jakákoliv shodnost či podobnost výrobků anebo služeb není předpokladem pro prohlášení namítané ochranné známky za neplatnou z důvodu podání přihlášky ve zlé víře. Přihláška podaná ve zlé víře patří k těm vyloučením ze zápisu, které jsou obecně nezávislé na seznamu výrobků a služeb. Proto také ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. není omezeno požadavkem shodnosti či podobnosti výrobků nebo služeb a z jeho znění jednoznačně vyplývá, že je dostačující prokázat, že ochranná známka byla přihlášena ve zlé víře a že osoby zúčastněné na řízení byly tímto jednáním dotčeny ve svých právech. Prohlášení ochranné známky za neplatnou pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb může vyplývat z návrhu, který se nebude domáhat prohlášení ochranné známky za neplatnou v celém rozsahu, ale pouze pro konkrétní, explicitně jmenované výrobky či služby. Osoby zúčastněné na řízení svůj návrh nijak neomezily a žalovaný tak postupoval správně, když prohlásil napadenou ochrannou známku stěžovatele za neplatnou v celém rozsahu.

[24.] Nad rámec uvedeného jsou osoby zúčastněné na řízení přesvědčeny, že všechny výrobky chráněné napadenou ochrannou známkou lze považovat za shodné nebo podobné jejich výrobkům, neboť ve všech případech se jedná o kuchyňské výrobky a potřeby a prostředky pro domácnost, jedná se o výrobky charakterově blízké, které slouží stejným nebo podobným účelům, jsou prodávány na stejných místech a jsou určeny shodným spotřebitelům.

[25.] Osoby zúčastněné na řízení navrhuji kasační stížnost odmítnout jako nepřipustnou, eventuálně zamítnout pro nedůvodnost.

IV. Průběh předchozího řízení

[26.] Podáním ze dne 28. 5. 2004 navrhli Gastrolux GmbH a H. S. prohlášení ochranné známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., s odvoláním na ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, s tím, že přihláška napadené ochranné známky byla podána ve zlé víře, neboť její majitel, resp. jeho právní předchůdce, si byl na základě dřívějších obchodních kontaktů vědom, že

právo k označení „Gastrolux“ náleží navrhovatelům. Napadená ochranná známka tak klame o původu takto označeného zboží a vědomě využívá pověst podniku a ochranné známky navrhovatelů, kteří jsou proto dotčení ve svých právech.

[27.] Dne 25. 4. 2005 správní orgán I. stupně podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. vydal rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou s odůvodněním, že navrhovatelé předloženými důkazními materiály prokázali, že jsou podáním přihlášky napadené ochranné známky a jejím pozdějším zápisem do rejstříku ochranných známek dotčení na svých právech.

[28.] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad. Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že návrh na prohlášení slovní ochranné známky č. 207582 za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. je opodstatněný, neboť navrhovatelé prokázali, že podáním přihlášky napadené ochranné známky, která nebyla podána v dobré víře, jsou dotčení na svých právech, neboť nejenže přihlašovatel napadené ochranné známky, tj. právní předchůdce majitele napadené ochranné známky, využil renomé (známosti) označení „Gastrolux“, resp. ochranných známek ve znění „Gastrolux“ užívaných navrhovatelů, ale navíc majitel napadené ochranné známky brání navrhovatelům, resp. současnému distributorovi jejich zboží dovážet do České republiky, v užívání předmětného označení resp. ochranných známek druhého navrhovatele.

[29.] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, městský soud však žalobu rozsudkem ze dne 27. 8. 2007, č. j. 8 Ca 164/2006 - 54, zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně při svém rozhodování neporušili zákonem stanovené povinnosti a nevydali nezákonné rozhodnutí. Tento rozsudek městského soudu nicméně následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. 5 As 52/2007. Důvodem vyhovění kasační stížnosti podané stěžovatelem byla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[30.] Tuto nepřezkoumatelnost shledal zdejší soud v tom, že se městský soud nevyjádřil k žalobní námitce, že slovní ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 25. 2. 1998, tedy za platnosti zákona č. 137/1995 Sb., a proto bylo třeba při posuzování zápisné způsobilosti ochranné známky s ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. postupovat výlučně dle zákona č. 137/1995 Sb. Z rozsudku nebyl rovněž patrný důvod, proč městský soud aplikoval ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., které se vztahuje na řízení o přihláškách, jež neskončila přede dnem nabytí účinnosti citovaného zákona, když v posuzované věci žalovaný rozhodoval v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou. Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku tak neplynul vztah mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud proto městský soud zavázal k tomu, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s otázkou aplikace zákona č. 441/2003 Sb. i s ohledem na žalobní námitky stěžovatele.

[31.] Městský soud rozsudkem, napadeným nyní projednávanou kasační stížností, zamítl žalobu stěžovatele a zejména uvedl, že podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů v platnosti. V daném případě byla ochranná známka stěžovatele zapsána ještě za účinnosti zákona č.

137/1995 Sb., nicméně žalovaný musel postupovat podle právní úpravy platné ke dni podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Osoby zúčastněné na řízení se tedy domáhaly zápisné nezpůsobilosti v režimu zákona č. 441/2003 Sb., kterou předchází zákon č. 137/1995 Sb. neznal. Ke zkrácení práv stěžovatele proto nedošlo. V řízení bylo totiž prokázáno, že docházelo k obchodním transakcím mezi stěžovatelem, osobami zúčastněnými na řízení a společností WS Teleshop International GmbH a že stěžovatel o ochraně označení „Gastrolux“ ve SRN věděl. K námitce, že řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou se netýká všech zapsaných výrobků a služeb, městský soud uvedl, že v případě prohlášení známky za neplatnou se na ni hledí tak, jako by nebyla zapsána, což se samozřejmě týká i případných dalších tříd výrobků.

V. Vlastní argumentace Nejvyššího správního soudu

V.1 Přípustnost kasační stížnosti

[32.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Jak totiž plyne ze shora provedené rekapitulace dosavadního řízení, Městský soud v Praze již jednou o žalobě stěžovatele rozhodoval, nicméně jeho rozsudek byl následně Nejvyšším správním soudem zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti.

[33.] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (na které osoby zúčastněné na řízení odkazují) platí, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“*

[34.] V nyní projednávané věci nicméně kasační stížnost ve smyslu citovaného ustanovení s. ř. s. nepřipustná není. Nejvyšší správní soud totiž zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, tj. pouze proto, že se v něm městský soud dostatečně nevypořádal s některými žalobními body. Není tomu proto tak, jak se mylně domnívají osoby zúčastněné na řízení, že městský soud v novém rozhodnutí plně respektoval právní názor zdejšího soudu a že je proto kasační stížnost a priori nepřipustná. Tento názor by totiž vedl k důsledku faktické nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu: Nejvyššímu správnímu soudu by touto logikou bylo upřeno přezkoumat, zda nové rozhodnutí městského soudu ob stojí z hlediska nároků kladených na jeho odůvodnění, a zejména by vůbec neměl možnost zabývat se správností vyslovených právních názorů.

[35.] Jak ostatně uvedl již v minulosti (viz usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, in: www.nssoud.cz), *„ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout*

jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“ Podobně judikoval zdejší soud v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, č. j. 6 Ads 56/2008 - 82 (tamtéž), podle něhož „byl-li předchozí rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen pro nepřezkoumatelnost a v novém rozsudku krajský soud neodstranil vytýkaná pochybení, nelze vyjít z toho, že se v dané věci jedná o případ, kdy je kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná.“

[36.] Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o přípustnosti kasační stížnosti.

V.2 Hodnocení důvodnosti kasační stížnosti

[37.] Protože včas podaná kasační stížnost je přípustná, Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání v jejím věcném projednání a rozhodnutí, přičemž je vázán jejím rozsahem a uplatněnými důvody (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[38.] Stěžovatel výslovně označil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., tzn. nesprávné posouzení právní otázky soudem a vady správního řízení. Protože se však stížnostní argumentace k oběma citovaným důvodům prolíná, bude se jimi soud v dalším zabývat společně.

[39.] První stížnostní námitka se týká chybné aplikace zákona č. 441/2003 Sb. namísto zákona č. 137/1995 Sb., který byl účinný v době zápisu předmětné ochranné známky do rejstříku. Stěžovatel má za to, že mělo být postupováno podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. Podle tohoto ustanovení platí, že „ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.“

[40.] Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 -195 (www.nssoud.cz), „podle § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách, je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. V daném případě tedy měly být ochranné známky zapsané dne 21. 2. 2002 a 22. 3. 2002 posuzovány podle zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, a nikoliv podle zákona č. 441/2003 Sb., který nabyl účinnosti až dne 1. 4. 2004, jak to učinil žalovaný. ... V úpravě známkového práva provedené zákonem č. 137/1995 Sb. nebyly obsaženy některé důvody známkové nezpůsobilosti, mezi jinými i podání přihlášky ochranné známky přihlašovatelem, který nebyl v dobré víře, a také přihláška podaná tzv. nevěrným agentem. Nicméně zápisnou nezpůsobilost z titulu zlé víry přihlašovatele bylo možno dovozovat z § 1 a § 2 odst. 1 písm. f) a g) (k tomu blíže viz Hajn, P.: K nedostatku dobré víry při zápisu ochranné známky. Právo a podnikání č. 3, 2002, str. 23 – 25); zápisná nezpůsobilost v případě nevěrného agenta pak byla aplikovatelná přímo na základě čl. 6 septies Pařížské úmluvy. Navíc znění zákona č. 137/1995 Sb. nasvědčovalo snaze harmonizovat české známkové právo s První směrnicí Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států

o ochranných známkách, č. 89/104/EHS, byť tento zákon nepřejal veškeré fakultativní důvody pro zápisnou nezpůsobilost (činí tak až nyní účinný zákon č. 441/2003 Sb.), mezi jinými i podání přihlášky ochranné známky přihlašovatelem, který nebyl v dobré víře. ... Nejvyšší správní soud se domnívá, že v projednávaném případě lze dovodit opomenutí zákonodárce při transformaci uvedené směrnice Rady č. 89/104/EHS a v souladu s doktrínou nepřímého účinku směrnice (srov. rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 13. 11. 1990 ve věci C-106/89 Marleasing SA proti La Comercial Internacional de Alimentacion SA, Recueil I-04135) dospět k závěru, že zápisná nezpůsobilost z titulu zlé víry přihlašovatele ochranné známky byla aplikovatelná i za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. I při vědomí aplikace nesprávného právního předpisu žalovaným tak lze uzavřít, že materiálně mohl aplikovat podmínky zápisné nezpůsobilosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. f) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a proto i kasační soud může tyto instituty vyložit na základě platné a účinné právní úpravy, tj. na základě zákona č. 441/2003 Sb.“

[41.] Jelikož Nejvyšší správní soud nezjistil žádný rozumný důvod, pro který by se měl od tohoto svého dříve judikovaného právního názoru odchýlit, dospívá k dílčímu závěru, že jakkoliv žalovaný i městský soud skutečně pochybili v tom, že na daný případ aplikovali zákon č. 441/2003 Sb. a nikoliv zákon č. 137/1995 Sb., neznamená tato skutečnost sama o sobě ještě nutnost vyhovění kasační stížnosti. Rozhodné – v kontextu právního názoru obsaženého v citovaném rozsudku - je, zda byly podmínky zápisné nezpůsobilosti aplikovány správně materiálně. Jinak řečeno, jakkoliv zákon č. 137/1995 Sb. neobsahoval *expressis verbis* vyjádřený předmětný důvod zápisné nezpůsobilosti (chybějící dobrá víra), bylo možno jej dovodit z obsahu a kontextu zákona a s jeho výkladem v kontextu procesu harmonizace s evropským právem. I v zákoně č. 137/1995 Sb. totiž bylo výslovně stanoveno, že ze zápisu do rejstříku je vyloučeno označení, které odporuje veřejnému pořádku nebo dobrým mravům a také označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků nebo služeb [§ 2 odst. 1 písm. f), g)].

[42.] Rovněž je třeba uvést, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. stanoví, že „*přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.*“ Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky je tedy jak absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) cit. zákona, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být „zjevná“), tak důvodem relativním na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k). Tato ustanovení jsou provedením čl. 3 odst. 2 písm. d) První směrnice Rady č. 89/104/EHS. Důvodová zpráva k zákonu o ochranných známkách k institutu dobré víry uvádí, že tento se uplatní při zamezení zápisu tzv. „spekulativní“ známky, kterou si její přihlašovatel dává zapsat nikoli za účelem užívání v obchodním styku, ale pouze pro dosažení zisku ze známkové transakce, popřípadě hodlá-li zneužít již získané rozlišovací způsobilosti jiné známky i pro své označení.

[43.] Pojem dobré víry je významově obtížně uchopitelný, ambivalentní; dobrou víru lze vnímat v mravním významu či jako psychologickou kategorii. V mravním významu je dobrá víra chápána jako protiklad autonomie vůle spjatý s římskoprávní *aequitas*, tedy jako jakási obecně uznávaná hranice jinak právem neomezeného jednání subjektů práva. Tento model převažuje v evropských právních rádech jakož i v právu

Evropské unie. Dobrá víra jako psychologická kategorie vyjadřuje nezaviněnou nevědomost o zpravidla vadných souvislostech postupu účastníka právního vztahu; v tomto smyslu vnímá dobrou víru např. český občanský zákoník (blíže srov. Hurdík, J.: Dobrá víra. Právník č. 5, 2007 str. 565 – 573). Psychologický pohled na dobrou víru zaujímají i české civilní soudy, zmínit lze např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98 (týkající se ochrany majetku nabytého od nepravého dědice), publikovaný v časopise Soudní judikatura č. 56/1999, str. 211, podle nějž je dobrá víra „*vnitřní přesvědčení nabyvatele, že nejedná protiprávně. Jde tedy o psychický stav, o vnitřní přesvědčení subjektu, které samo o sobě nemůže být předmětem dokazování. Předmětem dokazování mohou být skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek, tedy okolnosti, z nichž lze dovodit přesvědčení nabyvatele o dobré víře*“.

[44.] Nejvyšší správní soud již v citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 3/2008 uvedl, že v případech zmiňovaných zákonem č. 441/2003 Sb. (a materiálně rovněž dle zákona č. 137/1995 Sb., viz výše) je nutno vycházet z psychologického konceptu dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech. Tento závěr lze dovodit i z toho, že zákon o ochranných známkách ochranu dobré víry v mravním smyslu obsahuje v jiných ustanoveních zápisné nezpůsobivosti [srov. § 4 písm. f)], takže vnímat dobrou víru zmiňovanou v § 4 písm. m) a v § 7 odst. 1 písm. k) jinak, než jako psychologickou kategorii by znamenalo zbytečnou duplikaci již existujících důvodů pro odmítnutí zápisu ochranné známky, resp. pro její prohlášení za neplatnou. Zdejší soud rovněž souhlasí se závěry civilních soudů, podle nichž dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení) není předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností. Koncept dobré víry je obvykle spojován s otázkou zavinění (úmyslu, nedbalosti), byť přesně vzato lze o zavinění hovořit pouze ve vztahu ke zlé víře: zavinění totiž obecně v právu není spojeno s nabytím nebo pozbytím práv, nýbrž se vznikem zpravidla sankční povinnosti, což bývá důsledkem právě víry zlé, nikoliv dobré. V této souvislosti doktrína rozeznává tři koncepte dobré (zlé) víry (blíže k tomuto problému viz Tégl, P.: Další úvahy o dobré víře v subjektivním smyslu. Ad notam, č. 6/2007, str. 185 – 186). Podle prvního krajně subjektivistického přístupu je ve zlé víře pouze ten, kdo jistou skutečnost subjektivně věděl (neposuzuje se však, zda tato osoba měla či mohla o této skutečnosti vědět). V souladu s druhou koncepcí je ve zlé víře i ten, kdo o rozhodné skutečnosti sice nevěděl, ale vědět by o ní měl, kdyby se nedopustil hrubé nedbalosti (díky své hrubé nedbalosti o příslušné skutečnosti nevěděl). Třetí koncepcí pak vychází z předpokladu, že v dobré víře nemůže být ten, kdo věděl o určité skutečnosti, stejně jako ten, kdo by věděl, kdyby se nedopustil jakékoliv (tedy nikoliv jen hrubé) nedbalosti.

[45.] V oblasti ochranných známek bude takovou skutečností především existence nějaké další (starší) ochranné známky namítatele (resp. práva plynoucího z takové známky) – pokud by přihlašovatel o takové známce věděl, a přesto tuto známku přihlásil, je dán první předpoklad zlé víry přihlašovatele. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 3/2008 přiklonil k závěru, že v případě zákona o ochranných známkách je třeba aplikovat třetí koncepci dobré (zlé) víry: Ke zjištění nedostatku dobré víry postačí, když přihlašovatel věděl nebo při vynaložení obvyklé míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti případu měl vědět o existenci ochranné známky namítatele.

[46.] Důvodová zpráva k zákonu o ochranných známkách uvádí, že pro účely posouzení dobré víry bude zvažována jakákoli relevantní okolnost ke stanovení, zda došlo k podání přihlášky v dobré víře; zejména se vezme v úvahu, zda osoba, která podala přihlášku, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být logicky neznalá takového práva v době podání přihlášky a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva. Opačný přístup by ostatně znamenal citelné snížení ochrany vlastníků obchodních známek – potenciálních namítatelů, neboť dokazování pouhé subjektivní vědomosti přihlašovatele by v některých případech nemuselo být proveditelné, resp. bylo by značně komplikované, ne-li nemožné.

[47.] Samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) však není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k) že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele – a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod. Jak zdejší soud uzavřel v rozsudku sp. zn. 1 As 3/2008, ačkoliv vědomost o existenci ochranné známky namítatele a existence újmy na straně namítatele jsou rozhodujícími kritérii pro posouzení dobré víry přihlašovatele, nelze je považovat za kritéria jediná: žalovaný tak musí při posuzování dobré víry přihlašovatele vážit veškeré relevantní okolnosti případu, zejména posoudit veškeré dokumenty, které jsou mu k posouzení dobré víry předloženy. V souladu s tím (i když to zákon o ochranných známkách výslovně nestanoví) je nepochybně právem přihlašovatele doložit, že přihlášku podal v dobré víře, resp. předložit důkazy, které jeho jednání ospravedlňují (například souhlas namítatele s tím, aby přihlašovatel ochrannou známku přihlásil na svou osobu) a vyvrátit tak důkazy namítatele o přihlášce ochranné známky ve zlé víře. Jiný závěr by byl v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení.

[48.] Ohledně důkazního břemene při posuzování dobré víry v oblasti známkoprávní ochrany je pak podstatné, zda má být dobrá víra u přihlašovatele presumována či nikoliv. Presumpci dobré víry lze vyvodit například z občanského zákoníku, který je založen na presumpci poctivosti jednajícího účastníka občanskoprávního vztahu; v případech, na něž dopadá zákon č. 441/2003 Sb. však tento závěr automaticky aplikovat nelze. Je tomu tak především proto, že § 4 písm. m) tohoto zákona zakotvuje povinnost žalovaného nezapsat ochrannou známku, jejíž přihláška zjevně nebyla podána v dobré víře (absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti). Žalovaný tak není oprávněn předpokládat dobrou víru přihlašovatelů ochranných známek a jejich dobrou víru je povinen zkoumat, byť je v tom omezen kategorií zjevnosti: není-li zlá víra přihlašovatele patrná „na první pohled“, žalovaný známku zapíše (neexistuje zde tedy povinnost žalovaného provádět rozsáhlé šetření ohledně dobré víry přihlašovatele). Tomu odpovídá i povinnost přihlašovatele svou dobrou víru případně prokázat. Po zápisu ochranné známky do rejstříku však přihlašovatel ochranné známky přísluší práva zmíněná v § 8 cit. zákona a tento přihlašovatel je rovněž oprávněn předpokládat, že tato jeho práva budou ze strany státu chráněna. Po zápisu ochranné známky je tudíž nutno vycházet z presumpce dobré víry na

straně přihlašovatele, neboť opačný přístup by byl v rozporu s principem právní jistoty. Pokud tedy jiná osoba (namítatel) vyvolá řízení o neplatnosti ochranné známky podle § 32 cit. zákona pro nedostatek dobré víry přihlašovatele [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona], musí, chce-li být úspěšná, nedostatek dobré víry přihlašovatele prokázat, čemuž svědčí i znění § 34 odst. 1 cit. zákona.

[49.] Lze tak uzavřít (a v tomto směru se zdejší soud plně ztotožňuje s argumentací stěžovatele), že při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je nutné posoudit několik podmínek: (1.) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, (2.) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a (3.) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 cit. zákona leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlídnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z díkce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. V nyní projednávaném případě se proto Nejvyšší správní soud v dalším zabýval tím, zda podmínka zápisné nezpůsobilosti (zlá víra stěžovatele) byla dána či nikoliv.

[50.] K tomu je z provedené rekapitulace zřejmé, že první podmínka (vědomí o existenci ochranné známky osob zúčastněných na řízení) splněna byla a potvrzuje to ostatně v kasační stížnosti i samotný stěžovatel, který výslovně připustil, že v řízení byla prokázána znalost společnosti WS Teleshop International Handels GmbH o obchodní značce Gastrolux, z čehož plyne, že takové informace museli mít i akcionáři stěžovatele a potažmo i stěžovatel sám. Jinak řečeno, stěžovatel měl již od okamžiku vzniku svého právního předchůdce společnosti WS Teleshop International, spol. s r. o. dne 22. 12. 1993 vědomost o předmětné ochranné známce osob zúčastněných na řízení. Tato vědomost je ostatně nesporná i s ohledem na existenci dřívějších obchodních vztahů mezi stěžovatelem (resp. jeho právním předchůdcem) a osobami zúčastněnými na řízení.

[51.] Soud proto přešel k hodnocení druhé a třetí uvedené podmínky, tj. k otázce poškození namítatele a k neexistenci ospravedlňujícího důvodu. V tomto směru je z obou správních rozhodnutí patrné, že k poškození osob zúčastněných na řízení došlo tím, že stěžovatel jednak využíval známosti jejich označení „GASTROLUX“, a dále jim také bránil v užívání předmětného označení při dodávání tohoto zboží do České republiky. Konkrétně se jedná o to, že po ukončení smluvního vztahu mezi společností Gastrolux GmbH a právním předchůdcem stěžovatele se novým distributorem výrobků společnosti Gastrolux GmbH stala společnost Eurofit Trading, a. s. Užívat označení „GASTROLUX“ pro kuchyňské nádobí na českém trhu však bylo této společnosti zakázáno usnesením Krajského soudu v Brně o nařízení předběžného opatření ze dne 16. 12. 2003, a to právě na

návrh stěžovatele. Pokud stěžovatel uvádí, že tak učinil jen proto, jelikož neměl žádnou informaci o tom, že Eurofit Trading, a. s. je vůbec v nějakém vztahu k osobám zúčastněným na řízení, považuje toto tvrzení zdejší soud za značně nevěrohodné. Soud se totiž domnívá, že relevantní informace tohoto typu jistě není obtížné si obstarat, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel podniká ve stejném segmentu trhu, takže již z povahy věci disponuje daleko většími informačními možnostmi než např. běžný spotřebitel.

[52.] Nejvyšší správní soud má proto za prokázáno, že byla splněna i druhá podmínka pro dovození zlé víry na straně stěžovatele ve smyslu citovaných zákonných ustanovení, tj. došlo k poškození osob zúčastněných na řízení.

[53.] Konečně k námitce, že existují důvody, které jednání stěžovatele (tj. přihlašovatele ochranné známky) ospravedlňují, neshledal zdejší soud žádný rozumný důvod pro zpochybnění závěrů žalovaného o tom, že v řízení nebylo prokázáno, že by osoby zúčastněné na řízení věděly o podání přihlášky napadené ochranné známky. Jak totiž plyne ze shora prezentovaného právního názoru zdejšího soudu obsaženého v rozsudku č. j. 1 As 3/2008 - 195, je ohledně této třetí podmínky břemeno tvrzení a také břemeno důkazní na straně přihlašovatele ochranné známky, tj. v daném případě stěžovatele. Jestliže nicméně v daném případě stěžovatel argumentoval v podstatě toliko tím, že předmětnou ochrannou známku užíval dlouhou dobu a že osoby zúčastněné na řízení nepovažovaly český trh za natolik významný, aby zde samy chránily předmětné označení, dospěl žalovaný ke zcela správnému závěru, že tato argumentace nemůže mít relevanci za situace, kdy byly osoby zúčastněné na řízení používáním tohoto označení poškozeny v jejich právní sféře a toto poškozování trvá i nadále. Ani Nejvyšší správní soud proto nevidí žádné zásadní okolnosti, které by jednání stěžovatele ospravedlňovaly do té míry, že by mohl akceptovat opačný závěr správního řízení.

[54.] Lze tak uzavřít, že žalovaný i městský soud dospěli ke správnému a provedeným dokazováním podloženému závěru, že k zápisu předmětné ochranné známky stěžovatelem nedošlo v dobré víře.

[55.] Konečně ke stížnostní námitce, že předmětná ochranná známka neměla být prohlášena za neplatnou v celém rozsahu zboží a služeb, nýbrž pouze ve vztahu k 21. třídě Niceské dohody, soud uvádí, že přihláška podaná ve zlé víře patří k těm vyloučením ze zápisu, které jsou obecně nezávislé na seznamu výrobků a služeb. V případě prohlášení ochranné známky za neplatnou se proto na ni hledí tak, jako by nebyla nikdy zapsána. V nyní projednávaném případě, kdy byla ochranná známka přihlášena zjevně za účelem zneužití rozlišovací způsobilosti ve znění „Gastrolux“ a kdy je třeba přisvědčit osobám zúčastněným na řízení, že všechny výrobky chráněné napadenou ochrannou známkou jsou svojí povahou blízké jejich výrobkům (ve všech případech se jedná o kuchyňské výrobky a potřeby pro domácnost) dospívá zdejší soud ve shodě s názorem městského soudu k závěru, že žalovaný postupoval správně, když prohlásil napadenou ochrannou známku stěžovatele za neplatnou v celém rozsahu.

VI. Závěry

[56.] Ze všech shora uvedených důvodů dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), jelikož nezjistil naplnění žádného z namítaných kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.).

[57.] Žalovanému, jemuž by příslušelo právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[58.] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, jelikož toto právo by jim příslušelo pouze v případě, kdy by jim soud uložil plnění povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), což se však v dané věci nestalo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu